

bejde, men da efter ganske de samme Regler, som Regjeringens oprindelige Forslag indeholdt, med Hensyn til Arbeidskraftens Tilvebringelse og Arbejdets Betaling. Herved er altsaa, ligesom for andet Pligtarbejde (sfr. Afsnit II.), ogsaa for Snekastningens Vedkommende Naturalarbejde foreslaaet affasset som almindelig Regel. Men den Fare, som en saadan Regel kunde medføre for, at den fornødne Arbeidskraft efter Omstændighederne vanskelig vilde kunne tilvebringes, søges fjernet derved, at det ifølge Forslagets § 3 staar Sogneraadet frit for, hvor der maatte være Trang dertil, at bestemme Arbejdets Udførelse in natura mod Betaling. Medens Sogneraadene saaledes ved nærværende Forslag ere stillede friere med Hensyn til Forholdets Ordning, fyldestgøres saamtidig dermed de Principer for den retfærdige Fordeling af Snekastningsbyrden, hvis Gjemmemførelse har været et væsentligt Formaal for den hele heromhandlede Ordning, derved at Betalingen for Arbejdets Udførelse under alle Omstændigheder bliver at udrede af Kommunens Kasse.

Medens Aldersgrænsen for Arbejdspligten med Hensyn til Snekastning ved Regjeringens oprindelige Forslag var sat fra 20 til 60 Aar, indtræder Pligten efter nærværende Forslags § 4 allerede med det 18de Aar.

For at formindste den Ulempe, som vil kunne flyde af, at Snekastningsarbejdet skal betales, nemlig at det vil kunne blive nødvendigt for Sogneraadene at have større kontante Beløb rede til Bestridelse af de mødende Udbetalinger — en Ulempe, som fra flere Sider blev stærkt fremhævet under Lovforslagets Behandling i Rigsdagen — er det i § 19 foreslaaet, at Sogneraadet i Betalingen skal kunne bringe i Afregning det Beløb, som er paaalignet Vedkommende i Skatter og Afgifter til Kommunen, medens det oprindelige Forslag alene gif ud paa, at det Beløb, hvormed Vedkommende staar til Restance for Skatter og Afgifter til Kommunen, kan bringes i Afregning, hvilken Regel fremdeles er bibeholdt, forsaavidt angaar den Afregning, som omhandles i nærværende Forslags Afsnit II § 27.

Til Afsnit II.

Af Hensyn til det Duffeltige i, saavidt muligt, at affasse det kommunale Naturalarbejde havde det oprindelige Regjeringsforslag som almindelig Regel opstillet, at i de Tilfælde, hvor det efter de nuggældende Bestemmelser paahviler Sognekommunernes Beboere at yde Kjørser eller andet Arbejde til Kommunen, vilde Saadant være at udføre for Kommunens Regning ved Entreprise efter Licitation eller ved leiede Folk; men Forslaget havde dog i Erkendelse af, at det efter Omstændighederne vilde kunne medføre Ulemper aldeles at affjære Kommunerne Afgang til at fordre Arbejdet udført in natura, forbeholdt Sogneraadet Ret til i forskjellige Tilfælde at afkræve Beboerne Kjørser, Spandage og Gangdage til Kommunen, men da kun mod Betaling. Nærværende Forslag er imidlertid gaaet betydelig videre med Hensyn til Affjællsen af Naturalarbejde, idet dog den Regel er fastholdt, at Arbejdet, hvor det undtagelsesvis kan fordres ydet in natura, skal betales.

Naar bortses fra det i Afsnit IV ommeldte Vegt og Arbejde i forskjellige, ikke kommunale Diemed, vil der efter nærværende Forslag kun i et Tilfælde kunne affordres Kommunens Beboere Gangdags- og Spandagsarbejde, nemlig til Veiarbejdet, for hvis Vedkommende det ifølge Forslagets § 24, 2det Stykke, skal have sit Forblivende ved Bestemmelserne i Lov om Bestyrelsen af Veivæsenet m. m. af 21. Juni 1867 § 9, dog med den Modifikation, at den jordløse Husmænd og Indertter paahvilende Forpligtelse til at forrette en Gangdag om Aaret til Diveienes Grundforbedring bortfalder. Med den nævnte Undtagelse gaar Forslaget ud paa aldeles at affjære saavel Spandags- som Gangdagsarbejdet i kommunale Diemed.

Hvad Kjørser angaar, er nærværende Forslag for de saakaldte kongelige Tjenestereisere og Amtsreisernes Vedkommende, ganske overensstemmende med Regjeringens oprindelige Forslag, saaledes at disse Reiser kun kunne fordres ydede in natura i de enkelte i Afsnit III nævnte Tilfælde, nemlig efter § 38 til